

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XX.

V Celovcu, 19. decembra 1901.

Štev. 51.

Državni zbor.

V sejah dné 9. in 10. dec. se je zbornica pečala z računskim provizorijem. Največ presenečenja je napravil govor ministerskega predsednika dr. Koerberja o političnem položaju. Izjavil je, da so vesti o nameravanem razpustu poslanske zbornice neosnovane. Omenjal je, da je na novoizvoljeni zbornici opaziti sled o minulih dogodkih in da treba že v naprej računati na večkrat pojavljajoče se prigodke, ki motijo mirno delovanje drž. zbora. Nasproti obtoževanjem od strani Čehov je izjavil ministerski predsednik, da med vlado in nemškimi strankami vlada isto razmerje, kakoršno je med vlado in drugimi večjimi strankami (?). Vlada je vsakomur hvaležna, ki povpešuje državnozbornsko delovanje, ne more pa nikakor opustiti svoje neodvisnosti, katera zagotavlja ob enem tudi parlamentu vladino nepristranost. Koerber je nadaljeval, da vlada ni Čehom sovražna, temveč želi, da bi se v zbornico povrnil mir. Vlada ima neprestano pred očmi bodočnost države, ona hoče služiti tej bodočnosti in ve, da mora priti do miru, ve pa tudi, da mora priti do tega le potom treznosti in samozatajevanja, vsled česar zahteva vlada od vseh strank nujneje nego kedaj prej — čednosti patrijotizma (domoljubja). Vladi se vsiljuje vprašanje, kaj je storiti, ako bo poskus ozdravljenja parlamenta trajal predolgo. Konstitucionalni mehanizem (t. j. sedanja ustava) priporoča razpuščenje zbornice, dokler ne bo voljena zbornica z drugim mišljenjem in večjim veseljem do dela. Če bi pa prebivalstvo začelo postajati nestrpno in bi zahtevalo korenit pripomoček, in ko se že oglašajo glasovi v tem smislu, in bi bila torej vlada, pa bodi tudi najresnejša in najvestnejša, z ozirom na nujno korist države prisiljena, poseči po ustavi, pa bi bila za vse čase zavarovana proti obsodbi po zgodovini; da, ob gotovih okoliščinah bi jo morali proglašati celo za rešiteljico države. Onemu, ki povzroči tako nasilstvo čina, ubijalcu parlamenta, bi notranji glas vedno klical „mea culpa“. Mi smo že videli propad jedne ustave in bi morali preprečiti, da bi se ta dogodek ne ponovil. Vlada hoče storiti vse mogoče, da prepreči tako spremembo, da napravi mir med narodi, da dvigne duševno in gmotno blagostanje ljudstva ter ugled in moč države. Govornik je pozivljajal poslance, naj se ozirajo na

državne potrebe ter je zaključil svoj govor z besedami: „Ne storite parlamenta krivim!“

Takoj po ministrovem govoru so se zbirale gruče raznih poslancev, ki so živahno razpravljali o vladnih namerah. Govor ministerskega predsednika, dasi je govoril mirno in brez vsake strasti, je napravil največji utis. Že dolgo, ali morda še nikdar ni načelnik vlade tako odločno in resno svaril. Vlada je pripravljena razpustiti zbornico, in če to ne pomaga, premeniti ustavo. To pa je zbudilo v srce vse ustavoverce, ki svoje pokvarjeno dete branijo z vsemi močmi. Ustava jim je nedotakljiva, ker je njihova najmočnejša trdnjava, najtrdnjeji temelj nemškemu centralizmu. Nad trideset let že branijo svoje okope — in sedaj pride nemška vlada, vlada iz samih višjih uradnikov, vzgojenih v duhu centralizma, ki preti, da ustavo premeni. To je bil hud udarec za nemško levico, ki jo je pretresel do kostij. Slovanom se pač ni treba bati ustavne premembe, ki mora priti. Čim preje, tem bolje, da se zruši nenaravni položaj, ki temelji v krivičnem volilnem redu in ustavi. Govor dr. Koerberja je imel toliko uspeha, da je pričel državni zbor hitreje delati. — Proračunski provizorij se je sprejel v drugem in tretjem branju.

V naslednjih sejah se je zbornica pečala s predlogom o kmetijskih zadrugah. Obravnava je hitro napredovala in dné 17. t. m. se je postava sprejela v drugem branju. Glavni poročevalec je bil slov. poslanec Povše. O tem predlogu bomo poročali obširneje v posebnih člankih.

Dopisi.

Celovec. („Bisernica“) je imela minulo nedeljo dné 15. t. m. v Ogrizovi dvorani svoj prvi občni zbor. Društveni predsednik g. Pažameta je v iskrenih besedah pozdravil došle ude in goste, zlasti člane pevskega društva „Rožica“ iz Lipe in drage goste iz Beljaka. Poudarja dalje namen in pomen našega tamburaškega društva. Tajnik g. Blažon poroča o društvenem delovanju od časa ustanovnega shoda dné 3. oktobra do danes. Članov šteje društvo 45, in sicer 9 ustanovnikov, 23 podpornikov in 13 izvršujočih članov. Blagajnično poročilo je podal g. Jug. Dohodkov je bilo 302 K 92 v., in sicer: prostovoljnih doneskov 29 K 52 v., članarine 264 K 40 v., za slike 9 K. Stroškov je bilo 280 K 33 v., in sicer: za tambure 191 K, poštnih

stroškov 15 K 75 v., za pisarniške potrebe 38 K 38 v., za koleke 5 K 20 v., za slike 30 K. Gotovine je 22 K 50 v. in društvenega premoženja 228 K 60 v. V odbor so bili izvoljeni gg: Stjepan Pažameta, predsednik; L. Gorjanec, podpredsednik; Franjo Blažon, tajnik; Jos. Stergar, blagajnik; Pemrih in Jos. Sedej, odbornika. Računski pregledovalci so gg: Mat. Prosekar, prof. T. Schrey in N. Berdajs. Dosedanji marljivi blagajnik g. Jug žal odhaja iz Celovca in torej izvolitve ni mogel več sprejeti. Izrekla se mu je za njegovo mnogostransko delovanje ob ustanovitvi društva prisrčna zahvala. Z živjoklici presvitlemu cesarju se je shod zaključil. — Sledila je kaj živahna prosta zabava in je bila dvorana natlačeno polna. Tamburaši so pod vodstvom g. pl. Nežića zelo lepo in pridno udarjali zlasti narodne komade, vmes pa so prepevali peveci „Rožice“, s katerimi so se menjali celovski pevci. Bil je res prijeten večer, za kateri izrekamo srčno zahvalo vrlim „Bisernicam“. — *rn*

Djekše. („Gauversammlung“) Dne 7. decembra je prihrulo nekaj Velikovčanov na Djekše, kjer so napravili drugi dan „Gauversammlung“. Govoril je „bauernbundar“ Sternwirt iz Velikoveca med tem, ko je njegov prijatelj Papič spal spanje pravičnega. Govoril je o streljanju zoper točo in o deželni zavarovalnici. Govoru nič nimamo pristaviti, pač pa opazki, katero je izustil. Rekel je, da je njemu vse eno (???), ali je kmet Slovenec ali Nемеc, in da on „ni tak,“ kakor so ga očrnili listi. No, saj se poznamo; ljubši bi nam bilo, če bi nam bil povedal, kako je ob času državne volitve v Št. Štefanu proti nam Slovincem delal. V katerem taboru smo ga videli tedaj, tam je še sedaj, in to si bomo kmetje vedno zapomnili; nam pa zatrjevati, da je on naš „prijatelj,“ se pravi bob v steno metati. Čudimo se le drznosti, s katero nam še zatrjuje — prijateljstvo! Komaj je izustil te navidezno prijazne besede, pa že so se razlegale izzivalne in izdajske nemške pesmi teh prusjakov. Le pojdite se solit s svojim izdajskim petjem, nam je to žalje regljanje. Našli ste tudi nekaj prijateljev tukaj, pa hvala Bogu ne med Djekšani! Opozarjamo pa rojake okrog Velikoveca, da pazijo, kam povsod bodo hodili poskušat svojo srečo ti velikovski — pevci. Zadržite se nastopili pri ženinini v Grebinjskem Kloštru, potem pri naši „gauversammlung“-i, — to dá misliti! *Kmetjski sin.*

PODLISTEK.

Maksim Grjemač.

(Malorusko spisala M. E. Markovič. Poslovenil J. I.)

1.

To, kar vam hočem pripovedovati, se ni dogodilo v naših dneh, temuč že davno, ko je v Ukrajini gospodovala še Poljska in Ruska. Ruska je vladala Ukrajino tostran obali.

Prav pri Čerkasu, ne daleč od Domontova, je bival na svoji pristavi Maksim Grjemač. Hodil je v krasnem safranu in baršunu. In bil je krasen, Maksim Grjemač: polnih lic, črnih obrvij in brk, vesel ter šaljiv. Kakor hitro je prišel v nedeljo med ljudi, že ga je obkolilo mlado in staro. Jako so ga ljubili.

„Glej,“ pravi kdo iz trope, „že čisto si se pogospodil, brate Maksim.“

„Ehe, brate moj, seveda sem se. Dajte se tudi vi, dobri ljudje. Dobro živi gospoda! Za vas je že menda dosti, da pripogibate svoj tilnik, dosti. Jaz hočem jesti in piti in se lepo nositi, ravno tako kakor se spodobi premožnemu gospodu.“

Tak je bil Maksim Grjemač. Če je kdo iz sela potreboval pomoči, bi zastavila glavo, da mu pomore. Se ga pa tujec dotakne, tedaj je hudo: kakor vihar je, ki vse uniči. Maksim je bil vdovec ter imel dve hčeri. Jedna — klicali so jo Katarino — je bila že odrastla devojka in lepa ter ponosna kakor kraljica; druga, Tetjana, še vrlo

mlada, ne velika; samo po dvorišču se vrtili ali gleda skozi okno kakor lastovica. Pri očetu sta živeli razkošno.

Bilo je nekako o polnoči, ko privesla nekdo po Dnjepru ter se izkrcal pod staro vrbo. Gospod Maksim ga pelje v sobo ter pogosti po navadi. Pozabila sem že, kako so rekali ljudje onemu gospodu, kateri je po brodniku poslal darila Maksimu. Bival je v kameniti špilji med gorami poleg Dnjepra in nikdo ni vedel za to, kakor samo nekaj kozakov.

2.

Najčešče je prihajal mladi kozak Semjon, krasen mladenič, lokav kakor kača in smél kakor sokol, in srčno ga je vzljubila naša ponosna Katarina. — Snubijo jo bogati ljudje iz dobrih hiš, jeden, drugi, tretji.

„Nočem, ne grem!“

„Ubogaj, hčerka!“ pravi Maksim. „Preveč si ponosna, ribica! Snubijo te prvi ljudje v selu, samo mladi in krasni mladeniči. Pa zakaj nočeš?“

„Meni ni na tem, če so oni mladi in krasni, ko pa jih moje srce ne mara.“

„Ali koga mara, hčerka? Čuj me malo, moje dete; jaz te ne bodem silil nikamor, ali ne dam te brodniku, če tudi mesec pade z neba. Ne dam, hčerka! In kakor ti pravim, tako tudi bode. Moja očetovska narava je neupogljiva, to dobro veš.“

„Vem, ata! Ali kakšnega zeta bi si želeli?“

„Svobodnega kozaka, hčerka, kateri bi bil sam svoj gospodar in se nikomur ne klanjal.“

„In če postane sam svoj?“

„Tedaj v božjem imenu!“

„Dobro, jaz bodem čakala!“

„Čakaj, moje srce, jaz ne branim. Kdo pa je? Jaz sem nekaj opazil.“

„Čemu naj bi vedeli, atek, kdo je? Naj preje postane sam svoj, potem ga boste spoznali.“

„Dobro, drago moje dete, dobro!“

Ko je to čul Semjon, reče: „Kaj hočemo? Treba bode čakati. Jaz služim pri svojem gospodarju že tretje leto, zadnje. Ako nam bode sreča mila, bode to leto velikega dobička. Ataman mi ne bode storil krivice, kajti pošten človek je to. Zahvalil se mu bodem za kruh in sol, zgradil si lepo hišico in potem se predstavil tvojemu očetu. Samo zvesto me ljubi, moja devojka!“

Čakata naša goloba. Ne plavi, temveč šviga kakor ostru pušica po sinjem Dnjepru Semjon in čolnič mu reže gladko vodno površino kakor ostru britev. Kozaki se pripravljajo na pot; tudi Semjon je z njimi. Kozaki gredo na svoje delo.

„Sokol moj, kozak!“ govori Katarina in se ga ovije okrog vratu. „Kdaj se vrneš? Li brzo?“

„Brzo, ribica moja, brzo! Ko zacvete prva višnja na tvojem vrtu, ko zakuka prvič siva kukavica, že priveslam nazaj, priveslam ne več kot hlapec, temveč kakor svoboden kozak, Katarina!“

Odšli so kozaki jeseni in rekli, da se vrnejo spomladi.

3.

Katarina sedi v sobi, veže terače in pogleduje skozi okno, je li še zima zunaj, se li že taja sneg, bode li kmalu dahnil topli veter čez mrzlo ravan.

Jela se je poslavljati zima in se poslovila. Šumi Dnjeper, siv in temen ter lahno pljuska ob

Vogrče. (Petindvajsetletnica.) Na predvečer sv. Katarine obhajali smo v veseli družbi pri Hamru god naše prve cerkvene pevke Katarine Kunčič. Ob enem spominjali smo se tudi njene petindvajsetletnice, ker imenovana pevka že četrto stoletja s krepkim in jasnim svojim glasom prepeva v čast božjo. Mislimo, da se najde le redkokdaj, da pevka toliko let vstraja v lepi in bogoljubni službi. Mnogim duhovnikom je že odpevala pri sv. maši; naj imenujem samo naše lastne duhovnike, namreč: župnik J. Ihenthaler, provizor Jož. Jereb, župniki J. Hutar, J. Skerbinc in J. Tavšič. Vrli pevki Bog poplačaj njen trud in jo nam ohrani še prav mnogo let! — Veliko bi bilo naše veselje, če bi imeli svojega lastnega duhovnika in redno službo božjo. Pa žalibog, nimamo ga! Kolikokrat morajo zato molčati orgle tudi ob nedeljah in praznikih in ž njimi vred tudi glasovi pevcev.

Prevalje. (Častna pohvala Ciril-Metodove podružnice.) Rodoljubni kmetje, kateri so se zbrali dne 24. nov. v Prevaljah na shodu Ciril-Metodove podružnice za Tolsti Vrh in okolico, so sklenili med drugimi tudi sledečo izjavo: „Mi tukaj zbrani kmetje smo prepričani, da le pravi katoliško-vern pouk v ljudskih šolah more podati pravo poročstvo, da bo prihodnost našega ljudstva in prihodnost naše Avstrije močna in srečna. Zategadelj s srčnim veseljem pozdravljamo naklonjenost in pomoč, s katero Njega c. kr. visokost, svitli gospod nadvojvoda Franc Ferdinand, brani in pospešuje katoliško-vern pouk v šoli, ter kličemo z navdušenjem: Bog živi branitelja in pospešitelja edino pravega pouka v šolah naše ljube domovine! — Poslali smo to izjavo nadvojvodi Franc Ferdinandu, našemu prihodnjemu cesarju, ter dobili sledečo visoko zahvalo: „Njega cesarska in kraljeva visokost, presvitli gospod nadvojvoda Franc Ferdinand, je blagovolil mi milostno naročiti, da izrečem »podružnici sv. Cirila in Metoda za Tolsti Vrh in okolico« v njegovem imenu najprisrčnejšo zahvalo za njeno udano in domoljubno izjavo. Njega visokost jo je vzela z veseljem in zadovoljnostjo na znanje. Dunaj, dne 4. decembra 1901. Nostic, l. r.“ — Čestitamo podružnici k temu častnemu uspehu! Vodstvo Ciril-Metodove družbe v Ljubljani je brzojavno pozdravilo ta shod po svojem tajniku g. J. Žlogarju, župniku v Kranjski Gori. Tudi za vseučilišče v Ljubljani se je sklenila resolucija. Živio! Le tako naprej!

Prevalje. (Kdaj bodo nove volitve), še ne vemo. Da bi le v pravem času zvedeli! Kmetje so v resnici navdušeni za nove volitve. Vsi bomo prišli ter pokazali, kdo ima več pravice in moči v občini: domačini-plačevalci, ali novodošli „gospodje“. Govori se, da so nasprotniki iz same jeze in sramote ugovarjali tudi proti drugemu razredu. Dobro! To mora biti domači pravični stranki le v korist, ker ravno v drugem razredu imamo moče, ki vestno in točno pridejo k volitvi. Najbolj pomaga nasprotni stranki — občinski sluga! Zapomnimo si to!

Prevalje. (Liberalnemu mazaču-ovadu h. u.) Oglasil se je liberalni mazač, in znana „tetka“ „Freie Stimmen“ se je, kakor samo ob sebi umevno, zaletela v naše občinske volitve. Vso svojo modrost in jezo izlil je mazač v svoj dopis. Da dopis ni lep, ni dostojen, no, to mu še odpustimo, ker smo prepričani, da je tisto prevaljsko blato, ki se

sedaj kar cedi po prevaljskih ulicah, gotovo vplivalo na njegove možgane. Dopisnik se jezi, da je neki „častiti gospod“ že dva meseca pred občinsko volitvijo šel v „vsako koč“ ter tam lovil za se ljudivolilce „s pomočjo vere“. In kako lepo nas učite: Duhovnik mora le za mir skrbeti, mir gojiti, saj so „apostoli miru.“ A ha! Da liberalci tem bolj zapeljujejo špeče, nevedne! To bi vam seveda ugajalo! G. dopisnik, vi ste pa tudi velik „prijatelj“ papežev in škofov! Trdite, da so sv. Oče prepovedali (??) duhovnom vmešavati se v politiko; toda bodite prepričani, da mi pač sami dobro vemo, kaj nam sv. Oče dovoljujejo in kaj ne. Svetujemo pa vam in vsem „Los von Rom“-ovcem, da bi na glas naših višjih pastirjev bolj poslušali, posebno pri prihodnjem pastirskem listu; ta vam ne bo škodil. Toda k članku! Kdo je razburil ljudstvo? Pokličite si v spomin samo dan volitve! Nad našim ravnanjem ljudje, da, celo bivši vaši pristaši niso bili razburjeni, pač pa so bili ogorčeni radi vašega obnašanja; tisti dan pokazalo se je vse vaše nasilje. Da si vi v svojem poklicu niste pridobili zaupanja prebivalstva, o tem se bodete s časom prepričali. Prosta volitev? O pač; od naše strani ni bilo pritiska; vprašajte samega sebe in dajte si odgovor! V kratkem povedali bomo že mi, na kak „lep“ način ste zmagali v tretjem razredu. Vprašajte delavce, rudokope, ude katoliškega društva, ki so morali voliti vaše kandidate. Sramovali so se, ko so v volilni sobi stali ob strani trdnih, značajnih, katoliških in slovenskih mož. In zakaj so se sramovali . . . ? Je to prostost? In k sklepu Vi, g. dopisnik zajčje postave, vpijete: „Ali ni nikogar, ki bi „častitega gospoda“ odvrnil od takega početja?“ Taka je torej! Nasprotnikom je vsaki na poti, ki ne trobi v njihov rog; le glejte, da bode vaša stranka toli vestna v svojem poklicu, kakor je „črna“ v svojem. Pa kmalu na svidenje!

Lipa nad Vrbo. („Štajerca“ v šoli.) „Giftna krota“, ki hoče tudi slovenskemu ljudstvu vzeti versko prepričanje in uničiti slovensko narodno zavest, je pred kratkem priromala v našo faro. Kar čudili smo se, ko smo videli v lipških gostilnah viseti na stenah „Štajerca“, ali še bolj čudno se nam je zdelo, ko so pričujoči gostje pripovedovali, da je bil poslan temu in onemu tudi v hišo, in ob enem je bilo vsem znano, kdo je ta veri in cerkvi sovražni list razširil po celi župniji. Nek kmet, spoštovan od vseh, ki ga poznajo, vrže prečitani list na mizo, trese svojo glavo ter pravi: „To pa ni za me; tega lista ne trpim v moji hiši; kdo pa more to razširjati? Ni trajalo pol minute, in prepričani smo bili vsi, da je gosp. šolski vodja „Štajerca“ podelil gostilničarjem in ga poslal v posamezne hiše. — G. nadučitelj je v šolski sobi ta list dal nekaterim šolarjem, da ga izročijo tistim, katerih ime je bilo zapisano na listu. Ako hočete, g. učitelj, vam pokažemo številke „Štajerca“ z naslovom; morda poznate svojo pisavo? Vas, g. učitelj, dobro poznamo, ali vendar dovolite, da vas vprašamo, kako je to, da vi tako skrbite, da se čita slovensko pisan časopis, akoravno se vedno potegujete za nemščino? Ali le zaradi tega — tako si lahko mislimo — ker je „Štajerca“ veri in cerkvi nasproten list, ki udarja vedno po duhovnikih? In v teh mislih nas še potrjuje vaše ravnanje. Odlok okrajnega šolskega sveta vam zapoveduje

šolarje voditi k božji službi. Vi pa tega ne storite. Ali bi ne bilo bolj pametno, da bi v tem času, ko delite ob sobotah v šoli „Štajerca“, otrokom povedali, naj pridejo v nedeljo vsi k božji službi? Tudi za danes vam svetujemo: Ne delajte sovraštva! Ali nam ne dá to zopet jasen odgovor na tolikokrat pogreto vprašanje: Kdo hujska?

Od Zile. (Sneg, blisk, grom.) Po dneva mnogem trudu in mukah sedim v petek 13. dec. zvečer pri glažku rujnega vinca v topli sobi. Poleg sebe imam zvesta svoja prijatelja; jeden sliši na ime „Custos“, drugi pa „Timor“; prvega imam za „varuha“, drugega za „strah“. Jaz sem namreč poslednji v vasi, blizo lesa; kadar bodi pride kak prijatelj kokošij in piščet, zviti lisjak ali pa kakšna kuna, kaj poiskat. (Enkrat je prvi svojo prijaznost in gostoljubnost tako dokazal, da mi je v jedni noči 25 piščet iz hleva odnesel.) Oba čuvaja ležita poleg mene. Na enkrat poskočita in pazita. Kaj pa je? si mislim in pogledam. V tem trenutku slišim strašen ropot. Zunaj pada sneg; že 15 cm. visoko ga je! Grem ven pogledat; z menoj letita tudi „varuh“ in „strah“. Vsi trije stopimo na hišni prag; v tistem hipu pa zabliskne tako močno, da ves osupnjen obstojim; štejem: ena, dve, tri, štiri . . . strašansko udarec! Bliska in grmi, zraven pa močno pada sneg! Kako čuden prizor! Ura je 1/4 8. zvečer. Tlakomer (barometer) kaže 729 stopinj (ležimo 726 metrov nad morjem) in toplomer (termometer) 0°; sneg — in blisk! Gledam nekaj trenutkov. Temna noč je; naenkrat pa postane tako svetlo, da lahko šteješ vsak košček snega. To je bila naravna prikazen, kakršne še nikdar nisem videl. Zdelo se mi je, da sem v deželi bajk in povestij, in to tem bolj, ker smo na samoti . . . Kaj takega, gospod urednik, vi v svojem nemško-slavnem Celovcu zlahka ne morete videti!

Št. Štefan ob Zili. (Shod.) Podružnica sv. Cirila in Metoda za Št. Štefan in okolico je imela dne 24. novembra popoldne svoj letni občni zbor. Udeležba je bila letos primeroma z drugimi leti bolj slaba. Uzrok je bilo jako neugodno vreme. Predsednik podružnice, g. Vinko Jank, posestnik in organist v Št. Pavlu, je otvoril zborovanje, pozdravil zborovalce in v lepih besedah razložil pomen zborovanja. Č. g. Anton Šturm, župnik v Borljah, nam je razlagal v krepkih besedah pomen vseučilišča v Ljubljani, za katero je po celem slovenskem avstrijskem jugu živo gibanje. Vsak narod ima pravico, da zahteva od vlade, da naj ona poskrbi, da more on v sredi svoje ožje domovine se izobraževati, da mu ni treba daleč med drugimi narodi izobražbe iskati. Proti koncu svojega govora predlagal je govornik, da naj zbor sklene resolucijo, da naj slavna vlada poskrbi, da se osnuje vseučilišče v Ljubljani, katera resolucija se je enoglasno sprejela. Č. g. Fr. Havliček, župnik v Čačah, je v navdušenih besedah razlagal, zakaj moramo mi Slovenci narodne, t. j. za našo mladino najbolj potrebne in tudi primerne šole zahtevati. V današnjih šolah, katere morajo slovenski otroci obiskovati, se vsaka ljubezen do matere slovenskega jezika le uničuje. Kedar otrok iz take šole izstopi, ne zna ne nemško ne slovensko pravilno pisati. Dokazov za to imamo dovolj. Zato tudi v poznejših časih svojega življenja nima pravega zanimanja in ljubezni do svojega jezika; on se je svojemu narodu

obali, brsti vrba in grmovje poganja zelenje. Naša vesela Katarina pa hodi okrog ter vse opaža.

Vzcvetele so višnje, zakukala je siva kukavica. Krasno je na vrtu. Razvil se je španski bezeg in se odičil z belimi cvetovi; cvete polni mak, i sivi, i beli, i rudeči; razširilo se je po zemlji bodeče trnje, ponižna vijolica je priklila iz hladne zemljice; rumene trobentice in beli zvončki razveseljujejo tvoje oko. Med tem cvetjem pa hodi najkrasnejši cvet, Katarina, in se spreha ter ne obrne svojih očij od sinjega Dnjepra. In ko vzide mesec in obiplje s svojimi žarki temno vodo, že je tudi Katarina pod staro vrbo na obali. Pozorno gleda in motri daljavo: ne plove li lahki čolnič, ne vesla li v njem postavnin in ljubljani kozak.

Preide teden, preide drugi. Ona pa sedi pod vrbo; noč je jasna in tih; le slavec popeva in sinji Dnjeper šumi. In prikaže se v daljavi nekaj kakor črna ladjica . . . bližje . . . bližje. Da, to je čoln! Leti kakor na perutih vetra. Že steguje roki proti njem. Kdo je kozak, ki vesla v čolnu? . . . To ni Semjon . . . Glej, že je pri obali, upre se ob veslo in zažvižga prvič, drugič. Iz hiše pride oče. Katarina se skrije za vrbo.

Pride stari Grjemač pa vpraša: „Kaj bodeš povedal?“

„Slabe novice, gospod, slabe,“ pravi kozak.

„Kaj se je zgodilo?“

„Predvečeraj je brila huda burja in opolnoči smo videli goreti brezo. (Kozaki namreč zapalijo brezo ali kako drugo drevo poleg vode, da dajo znamenje svojega prihoda.) Mi smo to včeraj opazili in smo jim šli nasproti . . . Toda nikjer ni bilo nikogar . . . samo razbiti čolni so plavali po Dnjepru.“

„Ali je bila velika burja?“

„Jaz ne pomnim take. Kar hraste je ruvala s korenem, a Dnjeper je metal pesek iz dna. Noč je bila temna, temna, le bliski so tu pa tam trgali s svojim višnjevastim bleškom neprodarno temo, in ko je zagrmelo, se mi je zdelo, da se tresejo gore ob Dnjepru.“

„In ni bilo nobenega glasu od nikoder?“

„Nobenega, gospod Maksim. Ataman in mi vsi mislimo, da so se vsi naši potopili v Dnjepru.“

„Bili so krasni mladeniči to, brate! O kako krasni mladeniči! No, stopimo v hišo!“ —

„Ali je sedaj svoboden moj ženin, ata? Zdaj ste dočakali svobodnega ženina!“

Stari posluhne. V blede mesečini stoji njegova Katarina bleda, bleda.

„Gospod Bog s teboj, moje dete,“ klikne oče ter jo prime za mrzlo roko.

Ona mu pogleda v oči, osvobodi roko in odide ne rekši niti besedice. On je odvel kozaka v sobo, ga pogostil, spremil ga, potem pa se vrnil zopet v hišo.

4.

Ona sedi na vrtu in plete venec iz belega in rudečega maka, vmes pa vpleta zeleni bršljan. In izza Dnjeprovih obal vzide solnce.

„Hčerka moja Katarina!“ spregovori stari, sedaje k nji. — „Gospod ti je poslal veliko žalost. Dvigni glavo in pogledj v starega očeta!“

Ona dvigne glavo in ga pogleda.

„Oj hčerka, kako si se postarala!“

„Ne, ata, jaz sem še mlada!“ vzdahne ona in začne znova plesti venec.

Kako ji on govori, kako jo teši! Ona pa plete dalje svoj venec in ne odgovori niti besedice. Odšel je stari in poklical mlajšo hčerko: „Tetjanka, idi, moja ribica, k sestri, velika tuga jo mori, teši jo!“

„Kaj pa je? Kje je?“ — Gre na vrt.

„Sestrica! Katarinka, srčice! Zakaj si žalostna? Glej, že prihaja poletje.“ In jo objame z belimi rokami.

„Sestrica moja mala! Klepetulja moja nerazumna!“ odgovarja Katarina mali.

„Oj, kako je ta venec krasen, sestra! Kako je krasen! Sestrica mila, kdaj ga bodeš dejala na glavo?“

„Zvečer ga denem.“

Obesi venec poleg reke in hodi po vrtu, vodeča sestrico za roko in vedno nekaj sama s seboj mrmrajoča. Oče ju pokliče k obedu. Pride in se vsede na koncu mize in naliva pri obedu s svojo belo roko očetu medovine. Zvečer pride k očetu ter mu poljubi roko. Stari ji položi roko na glavo. „Katarinka, hčerka moja nesrečna! Usmili se te Mati božja!“ In objame malo sestro ter jo privije k srcu.

Šla je zopet na vrt. Kako krasno se je oblekla. Srajca tenka in lepo stkana, pas srebrn, čizmenci visoki. Prelepo si je spletla lase in na desni roki se ji blesti zlat prstan. Gre k vodi in vzame svoj venec, katerega je zjutraj zvila, vzame ga ter reče: „Ne uveni, moj makovi venec!“ In položi venec sebi na glavo. Na obali pa stoji vrba, ki spušča svoje veje v vodo. Ona sede poleg votlega vrbovega debla in nasloni glavo ob belo roko. Globoko se zamisli. In tu pod staro vrbo jo obsije mesec, krasno in otožno, z makovim vencem na glavi.

odtjnil. Če imajo drugi národi svoje šole, zakaj bi le edini slovenski národ sam izjemo delal? — Oba govora sta zelo dopadla zborovalcem, ki so vsako besedo z zanimanjem poslušali. H koncu zborovanja sledilo je petje. — Posrečilo se je v naši občini napraviti malo slovensko pevsko društvo. Gosp. organist V. Jank nam je je v svoji znani ljubezni do slovenskega národa poskrbel. Prvokrat nastopili so pevci iz Draganč, fara Št. Pavel, občina Št. Štefan, in so nas s svojim petjem lepo razveseljevali; posebno so se odlikovale tri hčerke slovenskega rodoljuba in korenjaka, po domače Erata, posestnika v Dragančah. Prav je imel domači g. župnik A. Pelnař, ki je v lepih besedah nazdravil pevcem, rekoč, da imamo pred seboj tisto, česar nismo pričakovali: v Št. Štefanski občini slovenske pevce! G. V. Jank, hvala vam za Vaš trud! Le naprej! Zborovanje se je z „Živio“-klici na cesarja zaključilo.

Št. Jurij ob Zili. (Cerkveno godovanje.) Dne 13. decembra obhaja cerkev spomin velike svetnice božje, sv. Lucije. Ta praznik ima za zilsko dolino velik pomen. Zilani imajo ta dan za praznik. Na Plešišču (fara Št. Jurij, občina Št. Štefan) je stara, prav lepa podružna cerkev, posvečena v čast sv. Luciji. V prejšnjih časih je bila, kakor se zdaj pripovedujejo stari ljudje, tukaj romarska cerkev, znana daleč po slovenskih krajih. Tekom časov pa je nehala veliko romanje. Pa vendar prihajajo pobožni verniki še od precej oddaljenih krajev počastit sv. Lucijo in jo klicati na pomoč v raznih zadregah, boleznih, posebno pa v boleznih oči. Celo iz Roža hodijo v poletji k sv. Luciji na Plešišče. Omenjeni dan je vnovič pokazal, da je ljubezen h sv. Luciji in zaupanje v njeno pomoč še močno vkoreninjeno v vernem slovenskem ljudstvu. Akoravno imamo zimo, je bila prostorna cerkev prav natlačena polna. Že pri prvi maši, katero je imel č. g. A. Pelnař, župnik v Št. Štefanu, ob 1/2 8. uri, je bila cerkev polna; pri drugem sv. opravilu, katero se je ob 9. uri pričelo in katero je imel domači g. župnik Št. Sakelšek, je pa bila izvanredna udeležba. Videl sem pobožne romarje ne samo iz sosednih far, ampak tudi iz brške, meloške, borlske, blaške, čaške, bistriške fare; precej jih je bilo tudi iz nemškega Plajberga. Dosti jih je prejelo tudi svete zakramente.

Gradec. (Za slovensko vseučilišče.) Nujni predlog, katerega so stavili naši poslanci v državnem zboru, je žalibože propadel. Ker so pa iz leta 1849, 1850, 1852 še pravomočne minister-ske naredbe, po katerih so bila na graški univerzi slovenska predavanja v vseh fakultetah (oddelkih), katera predavanja pa so se morala ustaviti vsled brezbriznosti vlade, tako nikakor ne smemo opustiti, da bi te pravice zaspale, ampak odločno moramo zahtevati, da se to zopet vpelje. V tem smislu napravili so graški slovenski visokošolci dne 10. decembra zborovanje na vseučilišču, na katerem so se resolucije približno sledeče vsebine enoglasno sprejele: 1. Slovenski visokošolci naj ostanejo pri svojih zahtevah, in poslanci naj delajo na to, da se naše zahteve uresničijo. 2. Potom rektorata izroči se naučnemu ministerstvu obširna spomenica in pošlje se ob enem deputacija na Dunaj k naučnemu ministru. In v tem smislu, dokler ni zagotovljena univerza v Ljubljani, naj 3. poslanci sta-

„Že je vzšel jasni mesec,“ reče. „Tako je bilo, ko sva se ljubila s Samjonom.“
Mesec vzide in on plava po njo.

5.

Zjutraj so jo dobili mrtvo ob Dnjepru. In po dvorišču se je razlegal vik in plač Tetjanke, stari Grjemač pa je hodil brez pokrivala okrog in vzdihaval: „Moja Katinka! Moja ljubljena hčerka!“ Zaprl se je stari Grjemač in pet tednov se ni pokazal na prag. Pobelil se je kakor golob beli.

Daj Bog, da dočaka možitev druge hčerke. Visoka, postavna, črnooka! Snubili so jo krasni ljudje: mlad urar, jako lepega lica. Napravili so bučno ženitnino: od hiše do cerkve so pregrnili rudeče preproge in gostom so stregli na srebrnih kroznikih. In koliko ljudij je prišlo! Polna hiša, polno dvorišče, polna cesta! Ves teden so se veselili.

Po ženitovanju pa je stari blagoslovil ženina in nevesto in ju spremil v selo. Tožno se zdi starem Maksimu samemu v hiši; pogleda na Dnjeper pa se spomni svoje starejše hčerke in solze mu porosé staro lice.

„Katarina, Katarinka! Dobro moje dete! Jaz sam sem uničil tvoje mlado življenje! . . .“

Smešničar.

* **Skrit opomin.** Neveren gospod je ležal na smrtni postelji. Pokličé k sebi svojega zvestega kočijaža in mu reče: „Glej Janko, sedaj moram veliko, veliko dalje potovati, kakor sem se kedaj vozil.“ — Janko: „Ne skrbite, gospod, vedno pojde navzdol, ako ne krenete na drugo pot, dokler je še čas!“

vijo interpelacijo, da se uvedejo slovenska predavanja in se smejo delati izpiti v slovenskem jeziku. 4. Naj vložijo nujen predlog, da postane graško vseučilišče dvojezično.

Gradec. (Miklavžev večer društva „Naprej.“) Le prepogosta prikazen je pri Slovencih, da, ako pridejo v tuja mesta, posebno med Nemce, prej ali slej pozabijo na mili svoj materni jezik in da z njim tudi zgubijo ljubezen do svojega naroda ter postanejo tako odpadniki pa njih potomci, „pristni“ Nemci. To nevarnost spoznali so tudi v Gradcu slovenski rodoljubi, in da bi to preprečili, ustanovili so društvo „Naprej,“ ki si je stavilo v dolžnost, zbirati vse v Gradec došle Slovence bodisi kakoršnega stanu, jih izobraževati in navduševati za slovensko stvar. Društvo, četudi še ne obstoji dolgo, se prav lepo razvija, kar je pokazal posebnih Miklavžev večer, ki ga je priredilo v prostorih hotela „Stadt Triest“ dne 8. decembra. Na vsporedu je bilo petje in tamburanje. Pesmi so občinstvu jako ugajale, kar je pokazalo živahno ploskanje, tako da so morali pevci še marsikatero pesem dodati. Tudi tamburaši so bili v vsakem oziru svoji nalogi kos, kajti njih točke povzročile so med občinstvom burno navdušenje. Po geslu, da naj se s prijetnim tudi kaj dobrega združi, nastopil je gosp. pravnik Kukovec, ki je v svojem lepem govoru „O gospodarskem gibanju med Slovenci“ kazal, da se je slovenski národ začel zanimati tudi za to stroko in je upati, da bo v tem oziru vedno bolj in bolj napredoval. Veliko smeha povzročila je „Šaljiva pošta“ in „Srečolov“. Tako se je ta večer prav lepo obnesel in občinstvo, katerega se je nabralo toliko, da jih veliko še prostora ni našlo, se je vračalo jako zadovoljno domu. Društvu „Naprej“ pa želimo: „Le tako naprej, za dobro slovensko stvar!“ *Ožbolt.*

Novičar.

Na Koroškem.

Za slovensko vseučilišče so dalje vložili prošnje: Krajni šolski svet za Št. Štefan ob Zili; hranilnica in posojilnica za Št. Štefan ob Zili; podružnica sv. Cirila in Metoda za Št. Štefan ob Zili; konsumno društvo v Št. Štefanu ob Zili; občina Vogrče; krajni šolski svet na Krčanjah. — Omeniti moramo, da iz Hodiš prošnje za slovensko vseučilišče ni odposlal občinski odbor, marveč občinsko predstojništvo. Da je storilo prav, kaže javkanje nekega klavernega dopisnika v „beljaški Urši“, katero pa je za stvar brez vsakega pomena, ker ni vredno ozirati se na taka javkanja.

Iz uradnega lista. Lov občine Podklošter se daje dne 28. decembra ob 10. uri pri okr. glavarstvu v Beljaku za tri leta v najem. Izklicna cena 330 kron.

Duhovske zadeve. Č. g. Iv. Držanič, župnik v Šmohoru, je imenovan za uda ondotnega c. kr. okr. šolskega sveta — Umrl je dne 11. t. m. č. g. Vinko Pindur, vpokojeni provizor in zlatomašnik v Vižah na Zg. Koroškem. Pokojni se je porodil dne 20. marca 1823 v Področici, fara Št. Jakob v Rožu in bil v mašnika posvečen dne 2. julija 1848. N. p. v m.!

Osebné novice. Naš rojak, znani pesnik g. Fran Neubauer, duhovnik djakovske škofije, ki je doslej bil kaplan v Putincih, je nameščen kot kateket na kr. realni gimnaziji v Zemunu v Slavoniji. — Prestavljen je učitelj, g. Jan. Modl iz Malošč za šolskega vodjo v Riže.

Svinjska kuga. Deželna vlada je izdala odlok, po katerem je ves v velikovski politični okraj, izvzemši le sodn. okraj Železna Kapla, okužen po svinjski kugi. Zato se za svinje ne smejo več izdajati živinski listi. Izvoz živih svinj v druge dežele je prepovedan. Če se naj izvažajo v druge kraje koroške, mora dati deželna vlada dovoljenje. Več je razvidno iz dotičnega ukaza.

Drobiž. Novi deželni zavod za slepe in gluhe neme otroke bodo dne 21. dec. slovesno blagoslovili. — Šolski proračun za l. 1902. kaže 1 milijon 488.958 kron potrebščin. — Cesar je dovolil za cesto iz sv. Krvi na Veliki Zvonar 6000 kron podpore. — Na železniški progi blizu Poreč so našli dne 9. t. m. truplo novorojenega otroka. Mater so zasačili in zaprli v Celovcu. Je-li bilo nesrečno naključje, ali je mati kriva detomora, bo dognala sodnijska preiskava.

Po slovenskih deželah.

Deželnozbornske volitve na Primorskem so končane. Na Goriškem bo narodnostno razmerje med poslanci isto kakor doslej: pol Slovencev, pol Lahov. Med Slovenci je 7 konservativnih in 3 liberalni poslanci. — V Istri je razmerje isto kakor poprej: 21 laških in 9 slovensko-hrvatskih poslancev.

Slika nemške omike. V Donaviciu pri Ljubnem na Gorenjem Štajerskem, kjer dela v rudnikih mnogo Slovencev, delajo med Nemci in Slovenci

prav neljubo razliko. Trije ondotni policaji so nedavno aretovali Slovence Ivana Tratnika in Antona Bohinca ter ju v ječi pretepalci z bikovko, jim mašili usta ter ju suvali ter vlačili za lase, konečno pa ju še spravili pred sodišče, češ, da sta se uprla „varuhom“ javnega reda. Sodniki pa so vendar spoznali prave krivice, rešili obtožena ter obsodili vse tri policaje v zapor od 5 do 10 dni. Sedaj vidimo, da ne cvete surovo trpinčenje samo v oger-skih zaporih, temuč tudi v avstrijskih policijskih luknjah.

Književnost. Prav za božič in novo leto opozarjamo na lepo knjižico „Nedolžnim srcem.“ Pesmi s slikami. Zbral Anton Kržič. Že ime zbiratelja nam jamči, da je delo dobro. Sezite torej pridno po knjigi! — Isti gospod izdaja lepi list za mladino, „Vrtec“, katerega ob novem letu toplo priporočamo v naročbo. — „Quo Vadis?“ (Kam greš?) Ta velika Sienkiewičeva povest izide v „Goriški tiskarni“ v Gorici za novo leto. Obsega nad 40 tiskanih pol. Cena 3 krone, po pošti 20 vinarjev več. Življenje prvih kristjanov in njih muke pod okrutnim Neronom je pisatelj naslikal tako živo, da čitatelj sledi pripovedovanju z največjo napetostjo do konca. Ta povest je jako pripravna za letoletna darila. — „Knjižnica za mladino“. Urejuje Engelbert G. Angl, izdaja „Goriška tiskarna“ v Gorici. Snopič 25. Prodajna cena 1 krona. Pred novim letom izide ta nova knjiga za našo mladino. Obsegala bo 14 tiskanih pol na lepem papirju in bo trdno vezana. Vsebinsko obsega iz pesmij, pripovednih spisov itd. — Naj-novejše domače razglednice pokojnega slovenskega pisatelja in humorista Jak. Alešovca „Brenclja“, izšle so v založbi g. B. Sevar-ja v Ljubljani. Slika, ki predstavlja rojstno hišo na Skaručini in pokojnika iz leta 1870. in 1901., narisal je akademični slikar g. Iv. Vavpotič. Čisti dohodek namenjen je družbi sv. Cirila in Metoda. Rojaki, sezite po teh domačih oglednicah! — Tiskarna A. Slatnar v Kamniku je izdala zelo lep Ciril-Metodov stenski koledar za leto 1902. Na čelu ima lično izdelani koledar lepo podobo slovenskih blagovestnikov. Cena izvodu je 1 krona 40 vin., po pošti 20 vin. več. Čisti dohodek je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda. Delo toplo priporočamo.

Križem sveta.

To je prepričanje! Iz Angleškega se poroča, da sta zopet dva protestantska duhovnika prestopila h katoliški veri. Jeden izmed teh spreobrnjencev, Rogds, rektorjev sin iz Mejd dama, je bil vsled prestopa h katoliški cerkvi izključen od očetove dedščine, ki znaša blizu tri milijone kron. A to ga ni ustrašilo. Doprinesel je veliko žrtev, da je s tem ugodil svojemu prepričanju in pomiril svojo vest. Očudovati moramo na možu velik in blag pogum! — Kako pa je s „prepričanjem“ tistih, ki pri nas hodijo „proč od Rima“??

Tržne cene.

V Celovcu, dne 12. decembra 1901.

Ime blaga	na birne		na hektolitru		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenica . . .	10	15	12	69	— bik
rž	9	10	11	37	— pitane vole
ječmen	—	—	—	—	17 vprežnih volov
oves	5	48	6	85	— junca
turšica	7	06	8	82	79 krav
pšeno	14	—	17	50	3 telice
proso	—	—	—	—	100 pitanih svinj
fižol, rudeč . .	—	—	—	—	45 prascev
krompir	2	—	3	24	
ajda	6	51	8	14	

Pitani voli so po — K do — K, **vprežni voli** po 260 K do 380 K, **krave** po 160 K do 290 K.

Sladko seno je meterski cent po 6 K 40 v do 6 K 60 v, **kislo seno** po 4 K 10 v do 5 K 80 v, **slama** po 3 K 60 v do 4 K 60 v.

Promet je bil slab.

Velikovec, dne 11. decembra. Prignali so: 52 volov, 50 krav, 3 telice, Cena za pitano živino 60 do 64 kron, za vprežno živino 54 do 58 kron za meterski cent žive vage. 12 zaklanih svinj. Prometa ni bilo nobenega.

Dražbe.

(Kratice: vl. št. = vložna številka; d. ob. = davčna občina.)
Beljak. Dne 30. dec. ob 11. uri, Jamnikova bajta h. št. 9 v Podbregu, vl. št. 66, d. ob. Brnca. Cena 3098 kron, najnižja ponudba 2000 kron.

Loterijske številke od 14. decembra 1901.

Trst 68 42 36 14 21
Linc 90 27 50 46 55

Učenca za prodajalnico z mešanim blagom sprejme takoj s Kranjskega ali Spodnjega Štajerja, kateri mora znati dobro brati, pisati in računati in biti vbogljiv ter pošten. Oni, ki so zmožni nemškega jezika imajo prednost, **M. Ulbing**, trgovec v Št. Lenartu pri 7 studencih. Pošta Bernica na Koroškem.

Učenca

sprejme takoj v svojo trgovino

Peter Merlin,

„pri zlati krogli“ v Celovcu.

Na prodaj je

na Gorenjskem v jako prijetni vasi, kamor dohaja mnogo tujcev. **Hiša z velikim sadnim vrtom.** Hiša obstoji iz lepega stanovanja, ima stope in kovačnico z dobro vodno močjo, katera se dá vsled svoje krepke moči porabiti za vsako drugo podjetje. Odda se pod ugodnimi pogoji tudi v najem. Natančneje poizvé se pri Vinko Hudoverniku v Radovljici na Gorenjskem.

Prvo ljubljansko podjetje za izdelovanje fornirja!

Splošnovanim podjetnikom mizarstva, trgovcem s fornirjem in gg. mizarjem ter kolarjem naznanjam, da sem pričel

Z rezanjem in žaganjem fornirja,

kojega imam v zalogi izredno veliko množino, vseh vrst in kakovosti lesa. Izrežem in izžagam ter dobro sparim tudi dopejane hlode na fornir po nizki ceni ter popolnoma suhega odpošljem na dom. — Izdelujem tudi gladke, fino profilirane lajste vseh vrst in oblik ter priporočam novo podjetje v obilna naročila, katera natančno in točno izvršujem.

S spoštovanjem

Ivan Zakotnik, tesarski mojster v Ljubljani.

Trgovski pomočnik

za mešano trgovino želi svoje mesto premeniti. Nastopiti more takoj. Naslov: Peter Cl-glencečki. Pošta: Sv. Križ-Začretje na Hrvatskem.

Svojo zalogo devocijonalij,

kakor roženencev, križcev, podobie, molitvenikov itd. priporoča **Miha Grafenauer**, mežnar in prodajalec pri Sv. Križu na Peravi pri Beljaku; posebno se priporoča velečastitim gospodom za čas sv. misijonov.

Brinjevec,

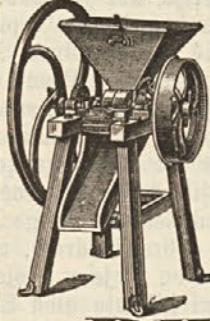
naterni, iz istrskega brinja, 1 liter 2 kroni 40 vin., 3 litri franko po pošti za 9 kron. **Sadjevec** (Säuerling) 1 liter za 1 krono 60 vin. **Slivovec** (48procentni), dvakrat žgan, liter za 2 kroni. Pošiljatve po poštnem povzetju.

Egidij Jeglič,

Selo, pošta Žerovnica. (Gorenjsko.)

Najnovejši stroji za prirejanje krme

za zimsko krmljenje po hlevih.

Rezalnica za rezanico in krmo, s patentovanimi podlogami za mažo; tečejo jako lahko in prihrani se moči do okrog 40%; rezalnica za repo in krompir (repico); mlini za robkanje in mečkanje; parnice za živinsko krmo, premakljive kotlaste štedilne peči z emailiranimi in neemailiranimi vložnimi kotli, stoječe ali premakljive, za kuhanje in parenje živinske krme, repice, za mnoge gospodarske namene itd.; nadalje: robkalnice za koruzo, čistilnice za žito, čistilne stroje trijerje, stiskalnice za seno in slamo, na ročno gonjo, stoječe ali na kolesih, mlatilnice, gepeljne, železne pluge, valjarje, brane.

Najboljši sejalni stroji „**AGRIKOLA**“ brez preminjalnih koles za vsako seme, za hribe in ravnino.

Samo-delujoče, patentovane škropilnice za uničenje grenkuljice, škodljivcev na sadnem drevju in peronosperie iz deluje in pošilja v najnovejši, priznani izvrstni sestavi

PH. MAYFARTH in sodr.

C. kr. izklj. priv. tovarna za kmetijske stroje, livarne in fužine na par, na **Dunaju, II/1, Taborstrasse 71.**

Odlukovana z čez 400 zlatimi, srebrnimi in bronastimi kolajnami.

Ilustrovani ceniki in mnoga priznalna pisma zastoj. — Zastopniki in prekupci se sprejmejo.

Dopisuje se tudi v slovenskem jeziku.

Vsaka gospodinja in mati

se mora blagrovati, katera rabi z ozirom na zdravje, varčnost in dobri okus Kathreiner-Kneippovo sladno kavo (pristno samo v znanih izvornih zavitkih).

Prosim, pozor!

Za drganje je frančevo žganje (Franzbrantwein) najboljši domači pripomoček, s katerim se telo dobro namaže in tako okrepa. **Brazá-y-evo frančevo žganje** očiščuje kožo na glavi in lasišče lusk in tako zabranjuje izpadanje las. Za utrjevanje mišic se rabi **Brazá-y-evo frančevo žganje** z najboljšim uspehom. Če se po utrudljivem delu od glave do pete odrgneš z frančevim žganjem, izgine takoj tudi največja utrujenost.

$\frac{1}{4}$ steklenica 1 krono 80 vin., $\frac{1}{2}$ steklenice 1 krono.

Se dobiva v vseh večjih prodajalnicah Avstrije, zlasti v Celovcu v trgovinah: A. Prosen, K. Zier, A. Kober.

Naslov za razprodajalce iz Avstrije, Slavonije in Hrvatskega: **IGN. LANDAUER in SINOVI**, Budapešt.